

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Κυριακή 13 Απριλίου 2008 (Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ) (Μάρκ. 10, 32-45)

«Ἦρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῶ συμβαίνειν»

Διδάσκαλος καὶ μαθητές, ἀγαπητοί μου, βαδίζουν γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀνεβαίνουν στὴν προφητοκτόνο καὶ χριστοκτόνο καὶ θεοκτόνο πόλη. Πορεύεται ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὸ πάθος, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ ἀπάθεια. Ἡ σκιά τοῦ Σταυροῦ Του, τὸν κατασκιάζει. Προγεύεται τὸν πόνο, προβλέπει τὴν προδοσία, προαισθάνεται τοὺς ἐξευτελισμούς, τοὺς ἐμπαιγμούς, τὰ πάθη. Καὶ ὁμως πορεύεται «Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν» καὶ ὁ «ἀμνὸς ὁ ἄμωμος οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα του» (Ἠσαΐας 53,7). Ἐκουσίως δέχεται τὸν θάνατο, τὴν ὀδύνη, πάσχει ἀδίκως, γίνεται «ὑπὲρ ἡμῶν, κατάρα» (Γαλ. 3-10). «Ἐπειράσθη, ἵνα νικήσωμεν. Ἡτιμάσθη ἵνα δοξάσῃ. Ἀπέθανεν ἵνα σώσῃ» (ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος). Προελαύνει ὁ Ἀθάνατος πρὸς τὸν θάνατο. Ἀλλόκοτα εἶναι τὰ συναισθήματα τῶν μαθητῶν. Θέλουν νὰ μιλήσουν, μὰ κρατοῦν τὸ στόμα κλειστό. Διστάζουν νὰ προχωρήσουν, μὰ μὲ βῆμα γοργὸ ἀκολουθοῦν τὸν Διδάσκαλο. Ἀκούοντας τὸν Κύριο νὰ προλέγῃ «τὰ μέλλοντα αὐτῶ συμβαίνειν» φοβοῦνται.

Ἰδοῦ, λέγει, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῇ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, θὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο, θὰ τὸν κοροϊδέσουν, θὰ τὸν μαστιγώσουν, θὰ τὸν φτύσουν καὶ στὸ τέλος θὰ τὸν σκοτώσουν, ἀλλὰ τὴν τρίτη ἡμέρα θὰ ἀναστηθῇ. Προγεύεται τὸν πόνο, ἀλλὰ προβλέπει καὶ τὴν δόξα. Ἀτενίζει τὸν Γολγοθᾶ, ἀλλὰ προφητεύει καὶ τὴν Ἀνάσταση. Προγνωρίζει μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ παθήματα καὶ τὸν μαρτυρικό Του θάνατο, ἀλλὰ προαπολαμβάνει τὴ χαρὰ τῆς νίκης. Ὁ φαινομενικῶς ἡττημένος θὰ κατακτήσῃ πνευματικῶς ὅλο τὸν κόσμον. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς δὲν εἶναι μόνο μέγας Διδάσκαλος καὶ μέγας Ἀρχιερέας, ἀλλὰ καὶ μέγας Προφήτης. Προγνωρίζει, προβλέπει, προαναγγέλλει καὶ προλέγει μὲ κάθε ἀκρίβεια γεγονότα κοντινὰ καὶ μακρινὰ. Προφητεύει τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάσταση καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του τὸν θρίαμβο. Προαναγγέλλει τοῦ Ἰουδα τὴν προδοσία, τοῦ Πέτρου τὴν ἄρνηση, τῆς Ἱερουσαλήμ τὴν καταστροφή. Προλέγει τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀλλὰ καὶ τοὺς διωγμούς πού θὰ ὑποστοῦν οἱ μαθητές Του. Γνωρίζει τὰ πάντα «τὰ ἔσχατα καὶ τὰ ἀρχαῖα» (Ψαλμ. 138-5). Εἶναι, ἀδελφοί, μου ὁ Ἰησοῦς «προφήτης δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ» (Λουκ. 24-19). Εἶναι ἡ «δόδος καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή».

Οἱ προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶχαν προαναγγείλει τοῦ Κυρίου τὴν ἔλευση, κανένας ὁμως δὲν προανήγγειλε αὐτοῦς. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως καὶ προφητεύεται καὶ προφητεύει. Προλέγεται καὶ προλέγει. Ὁ Πέτρος ἀρνεῖται νὰ πιστέψῃ στὴν πρόρρηση τοῦ Κυρίου πῶς «πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρεῖς ἀπαρνήσῃ με». Στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο ἔκπληκτοι οἱ μαθητές ἀκούνε τὸν τρομερὸ λόγο ὅτι «εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με». Πληροφοροῦνται ἀπ' τὸν Διδάσκαλο ὅτι «Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται» καὶ ἀκούουν μὲ χαρὰ ὅτι «πορεύομαι ἵνα ἐξυπνήσω αὐτόν». Προαναγγέλλει τὰ θεῖα Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασή Του. Ποτὲ κανένας στὴν ἱστορία δὲν ἔχει

προβλέψει χρόνο, τόπο και τρόπο και λεπτομέρειες του θανάτου του.

Αγαπητοί αδελφοί μου, άκροατές του λόγου του Θεού, είναι ο Κύριος μας Μέγας Προφήτης. Η γνώση Του δεν έχει όρια. Είναι άπειρη. Είναι «Θεός γνώσεων». Σ' αυτόν βρίσκονται «πάντες οί θησαυροί τής σοφίας και τής γνώσεως οί απόκρυφοί» (Κολ. Β'3). Γι' αυτό και προγνωρίζει, προβλέπει και προφητεύει τὰ πάντα, άφου είναι Θεός.

Όμως δυο μαθητές παραποιοῦντες τὰ λεγόμενά Του, παραμερίζουν τὰ θεία Πάθη, φθάνουν στην δόξα τής Αναστάσεως και ζητοῦν παρὰ τὸν Ἰησοῦ νὰ καθίσουν ο «εἷς ἐκ δεξιῶν και ο εἷς ἐξ εὐωνύμων ἐν τῇ δόξῃ Του». Ζητοῦν πρωτοκαθεδρίες και άπολαύσεις, ἐνώ ο Ἰησοῦς όμιλεῖ περὶ τοῦ πάθους Του. Ζητοῦν άνεση χωρὶς κόπο, άπόλαυση χωρὶς εργασία και μόχθο, δόξα χωρὶς άτιμία, δικαίωμα χωρὶς καθήκον. Και ο Κύριος έρωτᾷ «Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον, ο εγώ πίνω και τὸ βάπτισμα ο εγώ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι;»

Αγαπητοί μου, «Τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, τὸ ποτήριον, είναι και ποτήριον και πάθος τής Ἐκκλησίας, ὅπως και ἡ Ανάστασίς Του είναι πνευματική συνανάσταση ὅλου τοῦ Σώματος τῶν πιστευόντων». Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πάντα βιώνει «τὸ ποτήριον» τοῦ Χριστοῦ, γιατί ἡ ζωὴ τῆς είναι Σταυρική, γιατί βιώνει τὸν «Γολγοθᾶ τής νοήσεως». Αυτό πὸν ἰσχύει γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἰσχύει και γιὰ τοὺς πραγματικά μαθητές ἢ εἰλικρινεῖς χριστιανούς. Κριτήριο τής γνησιότητάς μας ὡς Ἐκκλησίας μελῶν είναι ἡ βίωση τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Κύριος τὸ εἶπε: «Τὸ ποτήριον ο εγώ πίνω, πίεσθε». Αυτό συνέβη με τοὺς μαθητές. Περιφρονήθηκαν, διώχθηκαν, αίμορρόησαν. Ὅλοι πρέπει νὰ κατανοήσουμε ὅτι: ὅταν μιλάμε γιὰ «ποτήριον», σταυρικό θάνατο, δὲν ἐννοοῦμε άπλῶς τὰ βάσανα τής ζωῆς αλλά κάτι περισσότερο. Ἐννοοῦμε τὸν άγῶνα γιὰ τὴν άπαλλαγὴ μας άπό τὴν έσωτερική τυραννία τῶν παθῶν γιὰ τὴν μεταμόρφωση τοῦ έσωτερικοῦ μας κόσμου, ὡστε ὅλες οί δυνάμεις μας νὰ ὑπηρετοῦν τὸν Θεό. Δὲν ὑπάρχουν μέσα μας κακές δυνάμεις πὸν πρέπει ν' άποβάλλουμε αλλά διεστραμμένες πὸν πρέπει νὰ μεταμορφώσουμε. Λέγει κάπου ο άγιος Ἰσαάκ: «ἡ ὁδὸς τοῦ Θεοῦ είναι καθημερινὸ ποτήριον και Σταυρός. Οὐδεὶς άνῆλθεν ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ άνέσεως». Τοῦτο τὸ ποτήριον, ο Σταυρός, είναι κοινὸς κληρὸς ὅλων τῶν Χριστιανῶν. Μὲ τὸν Σταυρὸ έξασφαλίζουμε μεγαλύτερη νίκη και θρίαμβο και ὄχι με τὰ κοσμικά κριτήρια.

Κύριε, ανάβαινε πρὸς τὸ πάθος, τὸν Σταυρὸ και τὸν θάνατο, γιὰ νὰ κερδίσω τὴν άνάσταση και τὴν άθανασία. Ανάβαινε τὸν άνηφορικό δρόμο τοῦ μαρτυρίου, και άπό τὸ ὕψος τοῦ Σταυροῦ Σου δείξε μας ὅτι προηγείται τής χαρᾶς τὸ πάθος, τής δόξας ο Σταυρός, τής άθανασίας ο θάνατος, τής θέσεως και τής άπολαβῆς ἢ προσωπικότης, τής τιμῆς ἢ θυσία και τὸ καθήκον.